

виробничих потужностей, навіть у 2008 р. було введено птахофабрики яйцевого напрямку з 56 тис. кур-несучок, зернонасіннесховище з 30 тис. т. одночасного зберігання та теплиці під склом площею 9903 м².

За станом технічного забезпечення на 23.12.2011 року сільськогосподарськими товаровиробниками Автономії придбано 444 одиниці техніки на суму 196,5 млн. грн., що на 154 одиниці техніки і на 141,6 млн. грн. більше, ніж у 2010 році, що дало можливість оновити машинно-тракторний парк і провести основні сільгоспроботи в оптимальні агротехнічні терміни. Сільськогосподарська техніка була придбана як за власні засоби сільгосптоваровиробників, так і за рахунок кредитування з компенсацією кредитної банківської ставки.

З метою скорочення термінів збиральних робіт 2011 року проведені організаційно-технічні заходи з південними регіонами України і Державним підприємством Зернова корпорація України, у результаті яких притягнуто 822 одиниці високопродуктивних зернозбиральних комбайнів з інших регіонів України, що дало зниження навантаження на 1 комбайн із 400 га до 220 га.

Таким чином, у 2011 році не вдалося вирішити такі проблемні питання:

- компенсації витрат по розкорчуванню непродуктивних багаторічних насаджень у рамках програми розвитку садівництва і виноградарства;
- засобів на проведення хімічної меліорації фосфогіпсом засолених і солонцевих земель;
- дотаційної підтримки галузі вівчарства за наявне поголів'я вівцематок і ярки старше одного року; прирощене поголів'я вівцематок і ярки старше одного року; реалізовану вовну на переробні підприємства;
- дотаційної підтримки на наявну корову молочного напрямку продуктивності у розмірі 5,0 тис. грн.

Таким чином, провівши аналіз динаміки і сучасні тенденції регіонального розвитку АПК та інвестиційно-інноваційного показники АР Крим, дійшли висновку, що економіка і зокрема АПК регіону розвивається екстенсивних шляхом, не впроваджуючи інноваційні технології.

Для наведення АПК регіону на інноваційних шлях розвитку, необхідно оцінити ефективність функціонування АПК та проаналізувати ефективність управління розвитком. Після цього необхідно сформулювати такий інноваційний механізм, який би сприяв ефективному управлінню та розвитку АПК регіону.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В УКРАЇНІ

Хиря Д.О., ДВНЗ «НГУ», м. Дніпропетровськ, Україна

Цілеспрямована державна політика у створенні сприятливих умов для розвитку інноваційних процесів — основа корінного перелому в підвищенні конкурентоспроможності вітчизняних виробництв. Створена з активною державною підтримкою інноваційна інфраструктура — інноваційно-

технологічні центри, технопарки, інкубатори бізнесу, інформаційні системи, фонди підтримки інновацій, зокрема, венчурні, розвинена система підготовки і підвищення кваліфікації фахівців в галузі менеджменту — дозволяє розширити масштаби інноваційних процесів, залучаючи в них все нових і нових учасників.

Для організації інноваційного виробництва необхідно використовувати вітчизняну інноваційну інтелектуальну власність, як це робиться у багатьох країнах світу, орієнтуватись на наукові розробки існуючих у нас інноваційних центрів, планувати створення наукоградів (європейська модель регіональної інноваційної системи). Нині обсяг світового ринку інноваційної інтелектуальної власності становить майже 2,3 трлн. дол., із яких на долю США припадає 39%, Японії – 30%, Німеччини – 16%, Росії – 0,3%, України – 0,01%. За даними Всесвітньої організації інтелектуальної власності, від експорту наукоємної продукції щороку США отримують 700, Німеччина – 530, Японія – 400 млрд. дол.

Основними причинами негативних тенденцій та проблем у інноваційній сфері України є: недостатнє економічне стимулювання інноваційної діяльності та відсутність державної підтримки інноваційних структур; недостатня нормативно-правова урегульованість питань розвитку інноваційної інфраструктури та трансферу технологій; заорганізованість процедури державної реєстрації, ліцензування, сертифікації, системи контролю та дозвільної практики, регулювання орендних відносин; відсутність належного інвестування та венчурного фінансування для здійснення масштабних технологічних змін; безсистемність та непослідовність в реалізації державної інноваційної політики.

Локомотивом розвитку інновацій в Україні є технопарки, навколо яких, як правило, створюються інші елементи інноваційної інфраструктури. Проте показники їх діяльності суттєво погіршилися, що пов'язано із відміною у 2005 році пільгового режиму діяльності.

В інноваційній інфраструктурі держави відсутній вищий її елемент – технополіс, а також недостатньо розвинутими залишаються елементи фінансового забезпечення інновацій – інноваційні банки та венчурні фонди.

На мою думку, найкращим варіантом розвитку інноваційного середовища є налагодження тісного контакту між державою, безпосередньо зацікавленою в зростанні інновацій, що підвищують соціально-економічне благополуччя громадян, освітою в особі вищих учбових закладів, що виступають як джерело інноваційних ідей, і бізнесом, здатним здійснити фінансування інноваційних розробок. Можливість здійснити вищеназване завдання надає створення мережі технопарків.

Перспективним може бути створення спеціальних інноваційних банків за участю приватного капіталу. Обов'язковим для цього є пільгове оподаткування, спрямоване, зокрема, на реінвестування прибутків та залучення до експертних комісій висококваліфікованих фахівців, які б могли забезпечити достовірні економічні прогнози щодо впроваджуваного продукту і ринкової кон'юнктури. Як відомо, специфікою інноваційного підприємництва є його надзвичайно високий ризик, однак у разі успішності проекту він забезпечує отримання

надприбутків.

Досягнення даних завдань можливе за рахунок тісної взаємодії капіталу (відособленого майна) і науково-технічного центру (вищого учбового закладу), чію науково-дослідну, дослідно-конструкторську та технологічну діяльність даний капітал покликаний фінансувати.

УПРАВЛІННЯ ВЗАЄМОРОЗРАХУНКАМИ ЯК ЦЕНТРАЛЬНА ЛАНКА МЕХАНІЗМУ ПІДВИЩЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА

Ружицький А.В., НТУУ “КПІ”, м. Київ

Хринюк О.С., НТУУ “КПІ”, м. Київ

Значна кількість фахівців дають визначення фінансової безпеки підприємства аналогічні визначенням економічної безпеки. На нашу думку, фінансова безпека підприємства є головною складовою його економічної безпеки, однак останнє поняття є більш широким. Будь-яке підприємство характеризується певним рівнем дебіторської та кредиторської заборгованості. Тому важливим є встановлення та дотримання оптимальних рівнів обох видів заборгованостей, з тим щоб вони мали мінімальний негативний вплив та максимальний позитивний вплив на економічну безпеку підприємства. Внутрішні механізми впливу дебіторської та кредиторської заборгованості на потенціал економічної безпеки доцільно враховувати за структурою схематично представленою на рис.1. Дана схема допомагає глибше зрозуміти причинно-наслідкові зв'язки цих впливів.

Заборгованість за товари, роботи, послуги, не сплачені у встановлений договором термін, відноситься до простроченої. Прострочена дебіторська заборгованість, у свою чергу, може бути сумнівною й безнадійною. Безнадійна дебіторська заборгованість призводить до втрати коштів підприємства, що зменшує його можливості розвитку, а отже негативно впливає на економічну безпеку підприємства. Безумовно, кожному суб'єктові підприємницької діяльності необхідно управляти дебіторською заборгованістю. Зміст цього процесу можна розкрити через завдання, які необхідно вирішувати керівникам підприємств: вибір умов продаж, які забезпечують гарантоване надходження грошових коштів; встановлення та дотримання граничного рівня дебіторської заборгованості; визначення системи знижок і надбавок для різних груп покупців; прискорення інкасації дебіторської заборгованості; зменшення бюджетних боргів; здійснення оцінки упущених альтернатив від можливого використання коштів, «законсервованих» у дебіторській заборгованості.

Кредиторська, як і дебіторська заборгованість також має два аспекти впливу на фінансову безпеку підприємства. З одного боку – вона є найбільш дешевим джерелом залучених ресурсів, через що широко використовується в господарській практиці.